

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22241/2024
22.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Слободан Алексић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Драгана Стоиљковић из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 446/23 од 11.06.2024. године, у седници одржаној дана 22.11.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 446/23 од 11.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 446/23 од 11.06.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Смедереву П 637/15 од 26.04.2022. године, првим ставом изреке, обавезан је тужени да на име накнаде материјалне штете за повађених 96 стабала брескве тужиљи исплати износ од 92.160,00 динара са законском затезном каматом од 26.04.2022. године, као дана пресуђења па до исплате. Другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 334.086,04 динара.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Гж 446/23 од 11.06.2024. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П 637/15 од 26.04.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка, са предлогом да се о истој одлучи применом члана 404. ЗПП.

На основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 са изменама и допунама), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Имајући у виду разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, као и наводе изнете у ревизији којом се не конкретизује правно питање за разматрање применом института изузетне дозвољености ревизије, чија је примена резервисана искључиво за питања из домена примене материјалног права, по оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији туженог применом члана 404. став 1. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије резервисан је искључиво за питања из домена примене материјалног права. Применом овог института не може се оспоравати правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, нити се могу разматрати процесна питања, на шта се управо указује наводима ревизије туженог. Из изнетих разлога, нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији туженог применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима Врховни суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво ако због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, или новог тумачења права, што у конкретном предмету није случај, а истицање битне повреде одредаба парничног поступка, паушално образложене, нису разлог због кога се посебна ревизија може изјавити.

На основу изложеног, сходно члану 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 413. ЗПП и утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Тужба у овој парници поднета је дана 17.03.2015. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 92.160,00 динара.

Чланом 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу која не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне Банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да против одлуке другостепеног суда донете у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић